

Erik Horn

Wolkenkinderen

De Voorganger

TenPages.com*

*where books are born

Voor Koen & Hanneke: mijn grootste schatten... ooit gevonden.

Bezoek ons op internet: www.vierwindstreken.com. Hier kun je je aanmelden voor onze nieuwsbrief en alle boeken en aanverwante artikelen vinden die leverbaar zijn.

© 2012 De Vier Windstreken, Rijswijk
Tekst van Erik Horn
Omslag van JeRoen Murré
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR 283 / ISBN 978 90 5116 283 7

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Erik Horn

WOLKEN KINDEREN

De Voorganger

De Vier Windstreken

INHOUD

1	Dondervogels!	7
2	In de Grootse	13
3	Sloef	21
4	Wat een ellende!	30
5	De voorganger	32
6	Een nieuw thuis?	40
7	Exus	41
8	Esmee	51
9	Geen weg terug	57
10	Izabel	65
11	De Mandalasteen	71
12	Het bureau	88
13	Als een dief in de nacht	97
14	Witjassen!	111
15	Een bijzonder geheim	116
16	Gepakt!	139
17	Ontsnapping	144
18	Een gelukkig weerzien	154
19	De steen der stenen	159
20	Verwarring	171
21	De voorspelling	174
22	De droom	184
23	Een nieuw begin	197

1 DONDERVOGELS!

In de lucht klonk de schreeuw van een oergans. Ramik rilde en keek naar het dier dat met lome vleugelslagen richting de wal vloog en tegen de opkomende zon vaart maakte. Het beest krijste opnieuw en sloeg wild met zijn vleugels. Als het zijn ritme niet snel bijstelde, zou het tegen de wal klappen. Op het nippertje zag hij de vogel over de wolkenheuvel schuiven.

Ramik stond op en klopte de sneeuw, die al dagen uit de bovenliggende wolken viel, van zijn mantel en laarzen. De laarzen waren soepel en pikzwart. Van zijn moeder gekregen. Aan de randen versierd met prachtige blauwe kralen. Zijn moeder... ze was er niet meer. Twaalf manen terug gestorven. Hij was haar kwijt en hij voelde zich nog steeds vreselijk verdrietig.

'Ramik... wat doe je toch?'

Aru stond vlak achter hem, maar dat had hij niet eens gemerkt.

'Doe niet zo sloom joh, kom toch mee,' zei zijn zusje, terwijl ze zijn mantel vastgreep en er hard aan trok. Geïrriteerd rukte hij zich los, waardoor zijn muts van zijn hoofd schoof en in de sneeuw plofte.

'Kreng!'

Aru keek hem een paar tellen aan, met een blik die genoeg vertelde. Daarna keerde ze zich om zonder iets te zeggen. Ramik vloekte en propte zijn muts driftig in zijn zak. Hij wist best dat zijn reactie niet goed was. Schelden is een zwakte, zou het schoolhoofd Klos zeggen. Hij wist het, maar wat maakte het eigenlijk allemaal uit? Had hij niet allang genoeg van al die idioot strenge regels? Waarom mocht je niet eens laten merken wat je voelde? Zijn moeder had dat begrepen. 'Neem ze maar niet zo serieus, jongen,' zei ze altijd als hij weer eens iets had gedaan wat niet mocht en er van het schoolhoofd genadeloos van langs kreeg. Zijn moeder. Ze had het altijd voor hem opgenomen. Wie moest dat nu doen?

Zijn jongere zusje was alweer boven op de heuvel en draaide zich naar hem toe. Ze stond zich ongetwijfeld af te vragen wat er met

hem aan de hand was. Hij dwong zichzelf om zijn duim en pink naar haar op te steken, in de hoop dat ze zijn vrede steken zou accepteren. Ruzie thuis was wel het laatste waarop hij zat te wachten. Hij had al genoeg woordenwisselingen met zijn vader.

Aru knikte terug, statig als een elfendame van hoge afkomst. Het opgestoken haar stak scherp af tegen de heuvel. Ernstig haar, dat door het wit van de sneeuw en het ijs nog zwarter leek.

Ramik zag dat ze zich liet vallen en omlaag gleed. Ze stoof naar beneden en maakte steeds meer vaart op de spekgladde ijsbaan. Met haar hakken remde ze vlak voor zijn voeten af. De onderkant van haar mantel was door de snelheid omhoog gewaaid. De rode voering hing half voor haar gezicht. Aru rukte de mantel omlaag en zorgde er snel voor dat alles keurig op zijn plaats zat.

Ramik grijnsde. Hij wist hoe belangrijk ze het vond om er netjes bij te lopen. Een eigenschap die de meeste elfen hadden. Zelf maakte hij zich niet zo druk om zijn uiterlijk.

Aru keek hem aan, gichelde zacht en controleerde nog een keer of de voering weer netjes op haar plek zat. 'Het komt door de snelheid. Dit is de snelste baan waar ik ooit op heb gezeten,' zei ze. 'Ga toch een keer mee, Ramik.'

In plaats van te antwoorden duwde Ramik haar omver. Hij voelde dat ze omhoog probeerde te komen, maar hij liet het niet toe.

Stil! Blijf liggen! stuurde hij in Targa, terwijl hij meteen zijn hand op haar mond legde. Zijn instinct vertelde hem dat er iets niet in orde was. Bovendien voelde hij een merkwaardige luchtstroom op zijn wang. Een zacht zoemend onbekend geluid dat langzaam sterker werd. Wat was het? Waar was het? Kwam het van onder? Van onder het dek?

Driftig probeerde hij met zijn hand de sneeuw aan de kant te schuiven. Zoekend naar een plek in het dek waar hij doorheen kon kijken. Hij graaide woest door de sneeuw, tot Aru aan zijn arm trok.

Eerst wilde hij er geen aandacht aan besteden, maar ze bleef trekken. Pas toen hij een angstig gepiep uit haar keel hoorde komen, draaide hij zich om. Hij zag het meteen. Het was ook niet te missen. Een enorm gevaarte recht boven zijn hoofd kwam in snelle vaart zijn

kant op. Wat was het? Was het dierlijk? In ieder geval was het fors. En het brulde steeds luider.

Het dier was enorm. Groter dan hij ooit had gezien. Groter dan hij wist dat bestond!

Hij voelde dat Aru ervandoor wilde gaan, maar hij greep haar vast en gebruikte opnieuw binnentaal: *Blijf stil!* zei hij streng, terwijl hij het brullende schepsel boven hen in de lucht scherp in het oog hield. Zag hij het nou goed en spoot er licht achter uit zijn lijf?

Het boog zijwaarts en nu zag hij zijn ogen. Naar Ramik meende niet gewoon twee, maar wel tien. Geel en rond, en merkwaardig genoeg in zijn romp en niet in zijn kop. Het beest keerde en boog meer zijn kant op. Waren ze gezien? Bij Amon! Wat gebeurde hier? Voordat hij zijn ogen dichtdeed om te bidden, viel het hem op dat de vleugels van de enorme vogel niet bewogen. Ze hingen als stijve planken naast zijn romp. Hoe kon dat?

Pas toen het brullende geluid zachter werd en hij voelde dat Aru in zijn hand kneep, durfde hij zijn ogen te openen.

Opgelucht haalde hij een teug lucht binnen. Het monster was hun voorbijgevlogen.

Ze waren niet gezien. Grijzige pluimen kronkelden als adders achter hem aan en hij volgde ze met zijn ogen, tot de slierten nevel werden en als witte rook oplostten in de lucht.

Ramik voelde zijn hart bonken en trok Aru snel overeind. In zijn haast koos hij bijna de verkeerde kant. De vloek die op zijn lippen lag, slikte hij in. Ze waren gewaarschuwd om niet bij de open velden achter de wolkenbergen te komen. Wachters hadden brandende fakkels om de plekken gezet waar gaten in het wolkendek zaten. Ramik was er ondanks alle waarschuwingen toch naar gaan kijken en had er met zijn neus bovenop gestaan. De wolkenmassa leek er aangetast. Van heel dichtbij zag het eruit of iemand voor de grap met een stevige pin gaten had staan prikken in de wolkenmassa en ze daarna tot aan de randen had gevuld met vies spul. Smerige, donkere smurrie... De stank die eruit opsteeg, was vreselijk.

Haastig trok hij zijn jongere zusje mee terug naar de linkerzijde van de berg.

Hij had andere dingen om zich druk over te maken. Wat was dat ding in de lucht geweest? Werden ze bedreigd? En door wie dan?

Aan het eind van de weg, rechts langs de glooiende wolkenpartijen, holde hij met Aru het pad naar het dorp op. Er was een sluipteg door de drasvelden, maar die nam hij nu niet. Aru zou moeite hebben om er snel doorheen te komen. Vanaf het grote pad trok hij haar rennend mee naar links. Ondanks de lage mist kon hij de ijsafzetting die rond het dorp en de verblijven lag, goed zien. Eenmaal achter de omheining leek de lucht helderder.

Het was druk in het dorp. Voor velen was de vroege zon waarschijnlijk reden om bijtijds op te staan. De winter was nog niet voorbij en er viel nog bijna iedere nacht sneeuw, maar iedereen voelde dat de ergste kou geweest was. De lente kwam eraan en dan werd het een stuk aangener op de wolkeneilanden.

Werklieden, studenten en kloosterlingen van de Tempelberg liepen zo op het oog doelloos en op gepaste afstand van elkaar rond. Niets wees erop dat iemand iets bijzonders had gezien...

Ramik remde af, omdat hij geen aandacht wilde trekken. Kennelijk had niemand in het dorp het angstaanjagende schepsel gezien. Anders was de rust in het dorp niet te verklaren.

Zijn vader Osmar zou het vast bijzonder waarderen als hij nu kalm bleef. Hij zou begrijpen hoe hij kalm was gebleven. Hoe het hem door zijn slimme denkwerk was gelukt om geen paniek te veroorzaken. Misschien leverde het hem zelfs een compliment op.

Aru hield noodgedwongen in en keek aandachtig naar links. Ramik zag waar ze naar keek. Belau, de leraar gevechtsleer en krijgskunde, die hij in stilte de beul noemde, stond iets verderop verveeld met de ketting om zijn hals te spelen. Voor zijn neus lagen vier jonge elfen in de sneeuw. Ramik schatte hen op hooguit zeven levensjeden. Het schouwspel riep alleen maar slechte herinneringen bij hem op. Ze hadden tijdens de lessen een halve maan op het wolkendek moeten liggen, de kou en de vreselijke pijn, die als vanzelf kwam, zo goed mogelijk moeten trotseren. Ramik rilde. Hij had de oefening als vervelend ervaren.

Zijn ogen zochten Aru. Ze zat op haar hurken in de sneeuw, hield

zich stil en keek vol ontzag omhoog naar de forse elf Belau, die met zijn rug naar haar toe stond. Ramik float zacht op zijn vingers en duidelijk opgelucht liep ze mee.

Vlot koerste hij langs de hutten, die in omvang en hoogte nauwelijks van elkaar verschilden. Sommige lieden dachten dat vandaag de zomer was gekomen en zaten op hun erf. De echte tuinliefhebbers en degenen met voldoende handelsgeest kon je er zo uit halen. Hun voortuinen waren met hulp van magische korrels bewerkt en lagen er rijk bij.

Ramiks buurman was er zo een, een liefhebber. De tuin leek meer zijn werk dan een uit de hand gelopen hobby. Het was een bloemenparadijsje, waarin hij op een kunstzinnige manier een buizensysteem had aangebracht om zijn planten met regenwater te begieten. De bezoekende vogels in zijn tuin vonden het regenwater dat weer keurig werd hergebruikt erg plezierig en Ramik hoorde ze vrolijk kwetteren. Toen hij de tuin passeerde, zag Ramik zijn oma uit de hut komen. Aru rukte zich los en rende op haar af. Haar tegenhouden lukte niet meer. Hij was hopeloos te laat.

'Tartula! Dondervogels in de lucht!'

De elfen op het pad keken op en Ramik gromde inwendig. Hij had nou juist willen voorkomen dat iedereen meteen van de dondervogels hoorde. Het zou paniek kunnen veroorzaken en dat zou zijn vader afkeuren. Nu was het te laat. Door de schreeuw van Aru stonden ze volop in de aandacht. Iets anders bedenken dan hen nonchalant de rug toekeren, kon Ramik niet. Als hij geluk had, zouden ze uit beleefdheid doorlopen.

Aru was tegen Tartula aangekropen. Het gezicht van zijn oma was uitdrukingsloos. Ramik mocht haar niet. De moeder van zijn vader, die na de dood van zijn moeder Rilsa in huis was gekomen. Hij zag dat ze het vochtige haar van Aru in een rustige beweging naar achteren wreef. Haar koolzwarte ogen bleven op hem gericht.

Eigenlijk had hij zich voorgenomen direct naar zijn vader te gaan en haar te ontlopen, maar dat kon nu niet meer. Het was voorspelbaar wat er zou gebeuren als hij nu niets zei. De heks zou vermoedelijk eerst niets laten merken, maar het hem later dubbel en dwars betaald

zetten. In dat soort geintjes had hij geen zin. Bovendien had hij nu de kans om haar te laten zien dat zijn vermogen zich goed ontwikkelde en hij niet zo onnozel was als ze misschien wel dacht!

Snel, op afstand en kort. Zo zou hij het doen. Vooral snel.

Kijk, grootmama, stuurde hij keurig en respectvol.

Hij deed zijn ogen dicht, concentreerde zich op de vuursteen om zijn nek, en toen op de plaats waar de beelden lagen. Eerst liet hij haar de heenweg zien, de dijkwolk, de ijsbaan en de glijvlucht van Aru. Toen liet hij de film lopen. Het monster in de lucht, de schaduw, het gebulder, de ogen, de vleugels, de grijzige pluimen en de rest. Toen hij klaar was, kon hij een zucht niet onderdrukken.

De rimpels in het meer dan honderd jaar oude gezicht bleven eerst onbewogen. Daarna grijnsde ze en was haar gezicht een en al plooi. Totaal niet gerekend op de mogelijkheid dat ze in binnentaal zou antwoorden, schrok Ramik enorm. Haar woorden waren schel en kwamen als gloeiend ijzer zijn hoofd binnen: *Hoe durf jij, Ramik! Hoe durf je dit te doen! Beelden van het kwaad.*

Daarna bukte ze zich, tilde Aru met moeite op en zei poeslief: 'Kom maar, kleintje! Ik heb lekkere koekjes gemaakt, met lekkere stroop erin.'

Aru merkte niets van zijn woede en verbazing. Ze was dol op koek, reageerde enthousiast en begon van plezier aan de grote oren van de heks te trekken.

Ramiks maag draaide. Wat was dat nou voor reactie? Wat bedoelde ze? Wilde ze zeggen dat hij het verzonnen had of zo?

Woedend rende hij weg en bleef rennen, tot hij niet meer kon en zijn longen zeer deden. Bij de eerste werkplaatsen stopte hij om op adem te komen en met vlakke hand sloeg hij de sneeuw van zijn laarzen.

2 IN DE GROOTSE

Het gehijg van Ramik was gestopt, maar hij merkte dat zijn ademhaling onrustig bleef. Zijn hart ging als een razende tekeer, alsof het wilde zeggen: 'Niet doen, Ramik! Denk met je verstand, niet met mij.' Hij stond op en knoopte zijn mantel tot aan zijn nek dicht. De reactie van zijn oma leek onbegrijpelijk. Wat bedoelde Tartula met beelden van het kwaad? Wat moest hij daar nu mee? Wist ze meer dan hij?

Er was maar één ding dat hij kon doen. Hij moest zijn vader vertellen wat hij gezien had. Snel ging hij op weg. Was het kouder aan het worden of was het de spanning die hem deed huiveren? Lage mist kroop tussen de gebouwen door die hij passeerde. De zon was verdwenen en er was geen levende ziel te bekennen. Ook op de open vlakke voor de Grootse, die vanaf deze plaats veel weg had van een massieve berg ijs, was niemand.

Het was een enorm gebouw, het grootste op het wolkeneiland Lorial. Opgetrokken uit hout en ijskristallen. Niet één gebouw, zoals je door de naam zou verwachten, maar een grote zaal waar bijgebouwen, tunnels, gangen en talloze kamers op aansloten en een bibliotheek die uit tientallen vertrekken bestond. Volgens zijn vader bewaarde het gebouw alle boeken en geheimen die de elfen bezaten. Het was de tweede keer dat Ramik naar binnen wilde. De eerste keer herinnerde hij zich nog heel goed! Een verre van plezierige herinnering...

Om binnen te komen hadden hij en zijn klasgenoten om beurten hun oog voor een kristal in de wand moeten houden. Pupilherkenning, had Klos hun later verteld. Om gasten die niet welkom waren buiten te houden.

Ramik en zijn jaargenoten hadden het gruwelijk gevonden en nu hij wist wat er komen ging, was het misschien nog erger. Hij zette zich schrap. Hoe sneller het gebeurde was, hoe beter.

Het lichtblauwe kristal in de wand vond hij snel. Het zat op heuphoogte verzonken in de verder massieve wand. Zodra hij zijn oog

voor de opening had, begon het. Het branderige gevoel en de neiging om zich ervan los te rukken kwamen meteen. Het kristal in de ijswand gloeide op en hij verzette zich. Het was zinloos. Alsof iemand een bos gepelde uien onder zijn ogen hield, zo hard stroomden de tranen uit zijn ogen. Op het moment dat het bijna niet meer uit te houden was, viel de druk weg en doofde de gloed.

‘Ha! Dát zag ik! Wat doe jij daar nou, rare theemuts?’

Door een waas van tranen zag Ramik iemand uit de mist tevoorschijn komen. Een moment later keek hij in de felste lichtblauwe ogen die hij ooit had gezien. Onbeleefd dichtbij en nieuwsgierig vooruitloerend.

Snel deed Ramik een stap weg van de elf voor zijn neus. Die was een kop groter dan hij, met een gezicht zo gerimpeld als een walnoot. Oud, maar niet slap, zoals bij zijn oma, met diepe groeven alsof ze met een mes waren ingesneden.

‘Wat zit je te koekeloeren? Je staat erbij alsof je laatste oortje is afgesnoept! Hebben ze je niet verteld dat er om de hoek een deur zit? Wel meer dan één. Als je tenminste weet waar je moet kijken.’

Ramik was sprakeloos. Tegelijkertijd kon hij zijn ogen niet afhouden van de kleurrijke mantel, die was versierd met kralen. In zijn rechtervuist hield de elf een enorme staf. Die was van hout met uitgeholde gaten, waarin stenen lagen die als ogen uit het oude hout naar voren loerden. Nu wist Ramik dat het bij rijke families en magiërs een gewoonte was om veel magische stenen te bezitten. Zelf had hij een fraaie vuursteen om zijn nek en thuis een paar kleine steentjes waar hij al bijzonder trots op was. Maar wat deze vreemdeling aan stenen had, was niet normaal.

‘Komt er nog iets uit? Wat sta je nou dom te turen? Is je tong er soms ook uitgezogen?’

Ramik schrok van de stap die de elf voorwaarts deed. Met zijn woorden en gedrag overtrad de elf alle fatsoensregels die Ramik kon bedenken. Wie was dit? Was het de conciërge van de Grootse?

Net toen hij dat beleefd wilde vragen, gooide de vreemdeling zijn hoofd naar beneden en weer omhoog. Uit het niets kwam een massa pluizig grijs haar tevoorschijn. De elf schudde zijn bos haren alsof

hij er appels uit wilde schudden. Zijn gezicht kwam verbaasd en traag weer achter het haar tevoorschijn.

‘Ha! Daar bent u! Wellicht kunt u mij helpen. Weet u misschien waar hij is? Hebt u de oortrekker gezien?’

Ramik fronste zijn wenkbrauwen: ‘Ik snap het niet, heer,’ probeerde hij zo beleefd mogelijk.

‘Alle zelfgekookte soepballen in een rond kommetje! Weet u het ook niet? Geen voortrekker? Geen voorganger? Niets gezien?’

Voordat Ramik iets kon doen, werd zijn hand vastgegrepen met een kracht die hij niet had verwacht en hij moest toestaan dat de elf zijn vingers naar achter trok en de binnenkant van zijn hand geïnteresseerd bestudeerde. Een vreemde rode gloed was kort zichtbaar voordat de elf zijn hand losliet. Geïrriteerd sloeg Ramik de hand weg. Nu was het wel genoeg.

‘Pas op, heer!’ gromde hij.

De oude elf deed niets. Zijn ogen glommen en Ramik probeerde net zo gevaarlijk terug te kijken. Hij had geleerd om ouderdom met respect te behandelen, maar dat hij zich pijn moest laten doen, stond nergens geschreven. Voordat hij de kans kreeg iets anders te doen, kraakte de wand naast hem. De deur van de Grootse schoof open. Vanuit zijn ooghoek zag Ramik de oude elf achteruit hollen, juichend met zijn staf in de lucht geheven en zwaaiend alsof hij net een geweldige overwinning had behaald. Ramik schudde zijn hoofd. Ondanks het idiote gedrag van de vreemdeling was hij zeker nieuwsgierig geworden, maar veel tijd om na te denken was er niet. De opening voor zijn neus zou als hij te lang wachtte weer sluiten en een nieuw gevecht met het kristal was wel het laatste wat hij wilde. Voor hij naar binnen ging, wierp hij nog een blik op de merkwaardige kraaltjesmantel verderop, schudde zijn hoofd en plaatste toen zijn handen tegen de zijkanten van de ijzige wand. Voorzichtig zette hij zijn rechtervoet op de eerste trede.

De ruimte was nevelig en met moeite ontdekte hij de trap en de flinterdunne latten die overdwars in de tunnel hingen. De rest van de weg omlaag was slecht te zien en de afdaling werd nog gevaarlijker doordat sommige treden trilden als hij zijn voeten erop neerzette.

Uiterst voorzichtig vervolgde hij de weg omlaag en hij was zo geconcentreerd bezig, dat hij onverwacht de grond bereikte en bijna voorover de ruimte in viel.

De mist verdween als bij toverslag en het vertrek waarin hij terecht was gekomen, herkende hij meteen. Hier was hij eerder geweest en hij wist dat het door de Stamraad de Rondvangst werd genoemd. Rechts achterin kon je de open zaal zien liggen, met daarachter nog meer gangen. Ramik knipperde met zijn ogen om aan het schemerlicht te wennen. Eerst zag hij alleen een schaduw, toen hij nog een keer met zijn ogen knipperde, zag hij wie er stond. Het was zijn vader.

‘Kom,’ bromde Osmar.

Ramik had niet verwacht dat zijn vader hem persoonlijk zou ontvangen, maar liet het niet merken. Als hij het vroeg, zou Osmar toch niets zeggen. Zwigend volgde hij zijn vader een gang door.

Osmar was zeker een hoofd groter dan Ramik. Grof gebouwd naar elfenmaatstaf. De dikke stiksels op de elfenmantel die Osmar droeg, maakten zijn schouders nog breder. Zijn blonde haar dat op het verder kale hoofd in een stijve staart op zijn rug lag, zwiepte van links naar rechts. Typisch iets voor zijn vader om hem op deze wijze te ontvangen. Wanneer hij als stamhoofd aan het werk was, zou hij aan niemand laten merken dat Ramik zijn zoon was. Van enige hartelijkheid was dan ook geen sprake. Vreemd vond Ramik dat... Zijn moeder zou dat nooit zo gedaan hebben.

Daar waar de hal en eerste gang een kille indruk maakten, voelde de ruimte die ze nu ingingen heel anders. Het rook er merkwaardig en er hing een geheimzinnig licht. Nieuwsgierig keek Ramik omhoog. Lichtbundels lekten omlaag door het bewegende dak van vlinders, die hangend aan hun pootjes samen een bewegend luchttafje vormden. Het was prachtig! Nooit eerder had hij zoiets gezien. Hoe kregen ze het voor elkaar dat de vlinders op hun plek bleven? Hij had nog wel langer willen kijken, maar zijn vader gromde en gebaarde ongeduldig dat hij door moest lopen.

Het vertrek waarin ze uiteindelijk kwamen, was een van de vleugels van de enorme bibliotheek. Aan de koperen plaatjes op de schappen

van de omvangrijke kasten kon hij zien in welk deel ze zaten. Hier werd de verzameling van duizenden boeken over tovenarij en magie bewaard. In de gauwheid las hij een paar titels: *Aardkunde en vuurstenen* en *De macht van de Mandala*.

‘Kom, ga zitten,’ zei Osmar, terwijl hij zelf plaatsnam in een roodfluwelen stoel en hem de andere aanwees. ‘Wat kom je doen?’

Hij wist dat zijn vader een hekel aan getreuzel had, maar hij aarzelde toch. Verderop was beweging. Rond de talloze vuurlampjes die een zachtgroen licht uitstraalden, werd volop gelezen en gestudeerd. Voor priesters, leraren en magiërs was de bibliotheek nooit gesloten, wist Ramik, maar toch had hij deze drukte niet verwacht.

Zijn vader werd ongeduldig en wist kennelijk ook wat hij dacht.

‘Kom op, Ramik! Niemand hier zal het in zijn hoofd halen om mee te luisteren.’

‘Vader, ik kwam u vertellen dat Aru en ik een vreemd vliegend schepsel hebben gezien.’

Osmar knikte en bleef kalm. Ramik had niet anders verwacht. ‘Laat maar zien wat je zag.’

Ook hier had Ramik rekening mee gehouden en hij concentreerde zich. Zijn vader zou vast van de gelegenheid gebruikmaken om te zien of zijn Targa zich voldoende ontwikkelde. De minuten die volgden, gingen in stilte voorbij. ‘Het geluid leek op roffelend onweer, maar dan anders,’ voegde Ramik toe en hij had er meteen spijt van. Onnodig, zou zijn vader denken.

Hierna bleef het een tijd stil. Osmar bleef nadenkend met zijn duim langs zijn wang wrijven tot hij opstond en sprak: ‘Wat je zag, was geen dier, Ramik. Het lijkt er misschien op, maar dat was het zeker niet. Wat je zag, was een machine. Ze noemen het een vliegtuig. Het is een machine die gemaakt is door de mens.’

Ramiks hoofd bonsde. De mens? Een machine? Zijn moeder had hem zoveel als ze kon, verteld over de mens. Ook hoe elfen in vroegere tijden samen met de mensen op aarde hadden geleefd. Waren die mensen nu hier? Hoe was het mogelijk! Waarom dan en wat kwamen ze doen?

Osmar onderbrak zijn gedachten, hij wilde dat Ramik met hem

meeging naar Antrax. Door die opmerking werden Ramiks gedachten nog warriger. Waarom wilde zijn vader hem mee hebben naar zijn leraar natuur- en scheikunde? Kans om iets te vragen was er niet, zijn vader was al bij de deur en duwde die open. In een pas nog sneller dan na zijn binnenkomst stampte Osmar vooruit, zoals hij nooit in het openbaar zou doen. Ramik moest vaart maken om hem bij te kunnen houden. Ze gingen twee trappen af en kwamen in een donker gedeelte. Het was er vochtig en een kille damp van slierten bewolking hing op de bodem. Ze moesten deels onderwolks zijn. Aan het eind van de tunnel keek Osmar even achterom. Zijn blik was meer dan ernstig en Ramik kon het zich voorstellen. Zijn vader moest zeer ongerust zijn. Geen dier maar de mens! Wat voor een macht bezaten deze mensen, dat ze zulke enorme vlieghuizen konden maken?

Ze gingen nog twee gangen door en kwamen in een ruimte waar slechts dunne streepjes licht op de muur vielen. Aan het eind van de gang, die halverwege een bocht maakte, zag hij Osmar kloppen en een deur met een flinke zwaai opengooien. Ramik hoorde een zachte piep toen hij over de drempel stapte, en hij bleef staan.

Het tafereel voor zijn neus was ongelooflijk. Potten, kannen en pannen waren achteloos op de grond achtergelaten; houten tafels vol materialen en honderden glazen flesjes die aan doorzichtige buizen in de lucht hingen. Het vertrek rook naar vette substantie en er hing een walm van stinkende chemicaliën. Alles was zo enorm smerig, dat zelfs de met de gouden stofdoek bekroonde poetsself ter plekke alle haren uit haar hoofd zou rukken!

Ramik werd overweldigd door de chaos en moest zich bedwingen om zijn neus niet dicht te knijpen. Respectloos zou het zijn, maar hij kon zich bijna niet inhouden. De indringende geur kroop langzaam zijn neusgaten in.

‘Waar zit je?’ gromde zijn vader.

Het hoofd van de chemicus kwam van achter een houten tafel vandaan. Zijn witte haar was hier en daar verschroeid. Op de tafel voor zijn neus lag een berg groene korrels, waar vreemde blauwe kelkjes in driehoeken tussenin stonden. Met zijn arm gebaarde Antrax ietwat

onbeholpen naar voren en stootte een buisje met blauwe vloeistof omver. Zijn brillette viel voor op zijn neus en wanhopig probeerde hij het vocht in een kelkje te vegen. Zijn pogingen mislukten volledig. De vloeistof spatte op zijn jasje en er drupte meer vocht op de grond dan in het kelkje.

‘Excuus, excuus,’ piepte Antrax, die zijn bril met twee handen vastgreep en zenuwachtig hoog op zijn neus schoof. ‘Ik had u niet gehoord,’ vervolgde hij, terwijl hij zijn handen schoonpoetste met een doek die net zo smerig was als de rest...

Ramik zag het hoofd van zijn vader heftig van links naar rechts schudden. ‘Ik begrijp niet dat jij in dit stinkhol kunt werken,’ zei hij bars. ‘Heb je hier iets wat op een stoel lijkt en waar ik op kan zitten? Ik wil dat je ziet wat mijn zoon heeft gezien.’

Antrax aarzelde en keek even naar Ramik, die verrast was over de botte toon waarop zijn vader de geleerde aansprak. Hierna zag hij de chemicus de hoek van het vertrek in duiken en tussen de hoog opgestapelde dozen en emmers een poot vastgrijpen van iets dat ooit een kruk moest zijn geweest. Met de mouw van zijn jasje verwijderde hij een dikke laag stof, keek over zijn gouden montuur naar het resultaat en zette de kruk voor zijn vader neer. Osmar zakte zuchtend omlaag en zei: ‘Toe maar, Ramik.’

Ramik knikte dapper. Met meer bravoure dan hij eigenlijk in zich had. Het was inspannend om beeldentaal te gebruiken en drie keer na elkaar was een opgave. Bovendien voelde hij zich slecht op zijn gemak. Wonderlijk genoeg lukte het hem toch. De beelden vloeiden aardig in elkaar over en hij opende zijn ogen toen het gedaan was. De chemicus gaapte Osmar aan.

‘Sneller dan verwacht,’ bracht hij met moeite uit.

‘De gaten, Antrax,’ zei Osmar. ‘Had ik gelijk of niet?’

De chemicus knikte: ‘Zeer verontrustend.’

Osmar draaide zich om: ‘Heb jij er met iemand anders over gesproken, Ramik?’

Ramik aarzelde. De toon van de vraag klonk dreigend en waarschuwde hem dat het onverstandig zou zijn wat te verzwijgen: ‘Met de heks,’ antwoordde hij.

Het gezicht van zijn vader werd zwart en meteen besepte Ramik zijn blunder. De bijnaam die hij voor zijn oma had bedacht, was er zonder nadenken uit gefloept. Osmars woorden voelden als zweepslagen.

'Je spreekt over je grootmoeder. Mijn moeder, Ramik! Een priesteres van het Heilige Hart. Je beledigt mij en de hele gemeenschap met zulke uitspraken.'

Ramik zag Antrax wit wegtrekken. Zelf voelde hij zich niet veel beter. Hij wilde zeggen dat hij het niet zo bedoeld had, maar het ging niet. Zijn keel zat dichtgesnoerd en de rug van zijn vader sprak boekdelen.

In de hoek van het vertrek begon een geel lichtje te flikkeren en Ramik zag Antrax kort omhoogkijken en opeens opvallend veel belangstelling tonen voor een potje met zwarte korrels achter hem op tafel. Van boven klonk opnieuw dat piepende geluid en vlak hierna voelde Ramik dat er iemand anders in het laboratorium was.

Hij keerde zich om en schrok zich wezenloos. Een elf die hij niet kende, stond achter hem. De roodkleurige pupillen loerden rechtuit, maar leken niets te zien. Het was een albino, zag Ramik. Hij wist dat het voorkwam, maar hij had er niet eerder een gezien. Er liep een rilling over zijn rug.

Zijn vader keek niet eens op en mompelde iets tegen de albino. Nog geen tel later grepen twee handen Ramik bij zijn arm. De albino duwde hem zonder aarzelen vooruit, de deur door, en liet hem pas los toen ze boven aan de eerste trap waren. Ramiks hoofd gonsde alsof er een zwerm bijen in zijn schedel was losgelaten.

Ze gingen nog twee trappen op tot aan een buitendeur, waar de albino hem naar buiten duwde. De deur achter hem schoof dicht. Ramik zag dat hij aan de andere kant van de Grootse was. De frisse lucht was aangenaam, maar niet voldoende om hem op te vrolijken. Zo snel hij kon, rende hij weg. Wat had hij nu weer gedaan? Hoe kon hij deze blunder ooit weer goedmaken?

Vlak bij de plek waar de wachters langs de dijkwolk liepen, vond hij de sluipweg en iets verderop zijn schuilplek. In de verte kon hij een oergans horen krijsen.

3 SLOEF

Laat in de middag kroop Ramik uit zijn schuilplaats. Tussen de gebouwen door, op weg naar huis. Hij had nagedacht, diep nagedacht, maar van al dat denken was hij niet vrolijker en zeker niets wijzer geworden. Wat gebeurde er toch? Hoe kwam de mens met zijn vlieghuizen hier? Wat kwamen ze doen en wat had dat alles te maken met de gaten in het wolkendek? Hij begreep er niets van. Was zijn moeder er nog maar, dan had hij het haar kunnen vragen. Binnen tien minuten was hij terug bij zijn verblijf. Hij sloop naar de achterkant van de hut. In geen geval wilde hij zijn oma zien. Hij hoopte dat zijn vader zijn blunder niet aan de heks zou vertellen, maar die kans was klein. Het zou vast ter sprake komen. De houten latten die voor de stevigheid met ankers in het ijs van de muur waren geslagen, lieten voldoende kieren open en hij gebruikte ze om zijn voeten in te zetten. De punt van zijn laars paste er precies tussen. Zachtjes, heel zachtjes klom hij omhoog en liet zich door de openstaande koepel die in het dak van zijn slaapkamer zat, naar binnen glijden.

In de hoek van zijn kamer waar zijn stenen lagen, zakte hij op de grond en stalde ze uit op de vloer. Vrijwel tegelijkertijd merkte hij een beweging onder zijn bed op. Alsof er iets verschoof. Zachtjes kroop hij op zijn knieën naar het bed en tilde de deken op die een stukje over de rand hing. Er was niks. Hij kroop nog iets verder onder het bed, en ja hoor, daar was het geluid weer. Waarom zag hij niks?

Pas toen hij zich helemaal onder het bed wurmde, ontdekte hij de eigenaar van het geluid. Een piepklein mannetje. Of was het een dier? Twintig, hooguit dertig centimeter. Niet veel groter dan zijn hand. Gekleed dat wel, want het schepsel droeg een vuurrood vestje en veel te grote puntschoenen met enorme witte gespen. Het mannetje stond stokstil, had twee magere armpjes voor zijn lichaam geslagen en bibberde alsof het twintig graden onder nul was.